

## Arrest

nr. 347 823 van 4 juni 2026  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de minister voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2023 met referentnummer 112321.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van A.N., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 204 851 van 5 juni 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

Op 4 januari 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van A.N., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 3 juli 2023 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 juli 2023 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.01.2023 werd ingediend door:*

*Naam: A. (...)*

*Voorna(a)m(en): E. N. (...)*

*Nationaliteit: Ghana*

*Geboortedatum: (...).2002*

*Geboorteplaats: A. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als descendent van de genaamde A. N. (...) (RR. xxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 44 van het KB van 8 Oktober 1981 stelt : Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 Juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.*

*Verder bepaalt artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht: "Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."*

*Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.*

*Er dient in eerste instantie vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een Ghanese geboorteakte voor die op 03.08.2017 geregistreerd werd met als vader "K. N. A. (...)". Bijgevoegd ligt er ook een document van het Ghanese Hooggerechtshof (dd. 10.08.2022) betreffende een wijziging in de geboorteakte waarbij de relatie van de informant ten opzichte van betrokkene veranderd werd van "father" naar "father's brother". Uit administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon enkel gekend is onder de naam A. N. (...). Er liggen geen bewijzen voor waaruit moet kunnen afgeleid worden dat de referentiepersoon en de persoon die als vader op de Ghanese geboorteakte vermeld staat (namelijk K. N. A. (...)), dezelfde persoon is. Bijgevolg is de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende bewezen.*

*Bovendien is het opmerkelijk dat de referentiepersoon bij een aangifte van een schijnhuwelijk (dd. 15.12.2015) wel sprak over twee kinderen (P. N. A. (...) en A. N. A. (...)), maar betrokkene niet vermeldde. Daarenboven stelt de referentiepersoon in diezelfde aangifte dat hij het oudste kind van zijn ex-vrouw "C. (...)" niet van hem is en er betaald werd om diens geboorteakte aan te passen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat destijds de geboorteakte van het kind P. N. A. (...), die toen gezinshereniging met de referentiepersoon verkreeg, wel degelijk de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt. Deze akte dateert van 12.12.2012 en dit kind werd geboren op 09.12.2011 toen de referentiepersoon ook al reeds jaren in België verbleef. Er zijn dus geen gegevens beschikbaar die zouden kunnen ondersteunen dat betrokkene het kind is van de referentiepersoon. De verklaring van de advocaat van betrokkene, dat betrokkene zou verwekt zijn tijdens een reis van de referentiepersoon naar Ghana, is een verklaring op eer waarvan het*

*gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, en dewelke niet werd gestaafd door objectieve, verifieerbare bewijsstukken; deze doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.*

*Verder blijkt er opnieuw geen geboortedatum vermeld te staan bij ouders.*

*Uit de voorhande gegevens kan dus niet besloten worden dat de referentiepersoon en de vader vermeld op de geboorteakte dezelfde persoon is. De verwantschap werd dus niet afdoende bewezen.*

*Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet als rechtsgeldig worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon als onbewezen beschouwd.*

*Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*(...)”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

### *“4.1.2.*

#### *- 4.1.2.1. Motiveringsplicht*

*De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.*

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.*

*Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.*

*Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

*Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.*

*Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer vooringnomen motivering.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).*

#### *- 4.1.2.2. Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verweerster zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.*

*Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.*

#### *4.1.3.*

*De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op volgende elementen:*

*1. De bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon zou onvoldoende aangetoond zijn.*

*a. Er zouden namelijk onvoldoende bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat de heer K. N. A. (...), die op de geboorteakte van verzoeker wordt vermeld als vader, dezelfde persoon is als de referentiepersoon.*

*b. De referentiepersoon zou in het verleden niet gesproken hebben over de verzoeker als zijnde zijn zoon.*

*c. Er wordt gealludeerd dat de geboorteakte van de verzoeker niet authentiek is, werd vervalst en dus niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.*

*d. Verzoekers vader woonde bij verwekking van de verzoeker reeds langdurig in België, waardoor de afstamming bijkomend in vraag getrokken wordt.*

*De verweerster verwijst hierbij naar het artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 dat het volgende stelt; eigen markering:*

*Art. 44. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.*

*Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.*

*Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.*

*En het artikel 18 WIPR:*

*Art. 18. Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.*

#### *4.1.4.*

*Met betrekking tot het voorleggen van bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap*

##### *- 4.1.4.1.*

*De verweerster is van oordeel dat de verwantschap van verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende kan worden aangetoond aan de hand van de voorliggende documenten.*

*Ze alludeert op het feit dat de geboorteakte van verzoeker niet authentiek is en bijgevolg geen bewijswaarde heeft.*

*Daarnaast stelt ze ook dat het vreemd is dat de referentiepersoon ten jare van 2015 ikv een onderzoek naar schijnhuwelijk geen melding maakte van de verzoeker, die op dat moment in Ghana woonde bij zijn moeder. Dat hij bovendien reeds jaren een duurzaam verblijf kende in België toen de verzoeker werd verwekt.*

*Dat deze elementen samen voor de verweerster zorgen dat de verwantschap onvoldoende aangetoond werd door de verzoeker.*

*Dient echter opnieuw verwezen te worden naar voornoemde artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 dat stelt dat ook met andere geldige bewijzen de verwantschapsband kan worden aangetoond en indien deze niet mogelijk zou zijn de de minister of zijn gemachtigde over kan gaan tot elk ander onderzoek om een aanvullende analyse uit te laten voeren.*

*Dat dergelijk onderzoek zou kunnen worden geopperd door de verweerster, daar ze zelf aangeeft dat de verwantschap op heden onvoldoende werd aangetoond.*

*- 4.1.4.2.*

*Om deze reden legt de verzoeker nog enkele bewijsstukken voor ter aanvulling van zijn geboorteakte.*

*Zo legt hij zijn 'Growth Chart' voor, waarop de namen van beide ouders worden vermeld. Met name mevrouw J. A. (...) en de heer K. N. A. (...) (zie het stuk 2)*

*Daarnaast legt de verzoeker een officiële verklaring voor van zijn moeder die te Accra, Ghana waarbij ze op 11/08/2023 bevestigde dat de verzoeker en de referentiepersoon verwant zijn , met name dat de verzoeker de zoon van de referentiepersoon is. (zie het stuk 3)*

*Dat verzoeker en zijn vader aldus hun uiterste best doen om voldoende geldige en duidelijke bewijzen voor te leggen van hun verwantschap.*

*De verklaring van de moeder van verzoeker luidt als volgt – zie het stuk 3:*

*(...)*

*- 4.1.4.3.*

*De verzoeker heeft zijn uiterste best gedaan om tegemoet te komen aan de stelling van uw Zetel – zie het arrest van 05/06/2018 met nr. 204 851, dd. pg. 5-6 – zie het stuk 4:*

*(...)*

*Dat hij meerdere bewijsstukken ging voorleggen om zijn verwantschap met de referentiepersoon aan te tonen.*

*Zo legde hij een gewijzigde en gelegaliseerde geboorteakte voren, verschillende bewijsstukken waaruit de feitelijke band en samenwoning blijkt, als ook een officiële verklaring bij de Commission of Oaths van zowel zijn moeder, als zijn vader voren.*

*Daarnaast legde hij bij zijn aanvraag voor zijn verklaring van inschrijving of van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een ondersteunend document voor om eventuele onduidelijkheden preventief te verklaren.*

*Toch lijkt de bestreden beslissing zeer goed op hetgeen hierboven uit het arrest van uw Zetel kan worden gelezen.*

*Het lijkt er aldus op dat de verweerster zeer vooringenomen te werk is gegaan en zich ondanks de nieuwe bewijsstukken en verklaringen blijft vasthouden aan de zogenaamde problemen/motieven zoals opgeworpen in 2018.*

*Dat de verweerster zich dus niet ten volle steunt op alle beschikbare gegevens en dienstige stukken. Dat de overheid zich niet afdoende lijkt geïnformeerd te hebben over alle relevante elementen, wat nochtans een vereiste is bij het nemen bij dergelijke beslissingen als de bestreden beslissing en voor uw Zetel tevens belangrijk is. (zie ook voornoemd arrest, pg. 5)*

*- 4.1.4.4.*

Verder dient te worden onderlijnd dat de heer A. N. (...) en de heer K. A. N. (...) dezelfde persoon is. Zo verklaart de referentiepersoon tevens bij officiële verklaring, in het stuk 3, dat hij onder beide namen bekend is, maar dit dus dezelfde persoon betreft.

- 4.1.4.5.

De referentiepersoon verwijst tenslotte ook naar zijn wettelijke info, waar de verzoeker sinds januari 2023 als zijn zoon werd vermeld. Sinds de bestreden beslissing werd deze informatie echter gesupprimeerd/achterwege gelaten. – zie het stuk 5:

04.01.2023 03/Zoon/A., E. N. (...) (xxx) (Gesupprimeerd op 03.07.2023) 15.07.2015

Dat voor deze 6 maanden de feitelijke situatie en de nauwe band tussen verzoeker en referentiepersoon werd geofficialiseerd.

Dat verzoeker na jaren deze erkenning van de Belgische autoriteiten verkreeg, al was deze tijdelijk.

Verzoeker kwam op een gevaarlijke wijze naar België om zijn vader te vervoegen in 2018 en diende op 10/01/2018 een aanvraag voor verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in. Hij liet zich registreren aan de (...). Dat zijn vader, de referentiepersoon, van 16/08/2007 op dit adres geregistreerd was.

Vervolgens woonden beide mannen aan de (...). Dit adres kan tevens worden afgeleid uit officiële documenten van de Dienst vreemdelingenzaken van augustus 2018.

Verzoeker én de referentiepersoon houden aan dat zij vader-zoon zijn en pogen dit met verschillende bewijsstukken aan te tonen. Dat de referentiepersoon sinds 2018 ook zijn vaderlijke rol effectief ging uitoefenen. Zij hebben dan ook naast de bloedband een sterke sociale band door hun jarenlange samenwoning.

Ze zijn dan ook bereid om een DNA-test te doen om de verwantschap te staven. Verweester kan namelijk overgaan tot het uitvoeren van aanvullende analyses om de ingeroepen bloed- of aanverwantschap te laten staven. Zie opnieuw het artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981.

4.1.5.

Met betrekking tot de zogenaamde onduidelijkheden

- 4.1.5.1.

a)

De verweester stelt dat het opmerkelijk is dat de referentiepersoon bij aangifte van een schijnhuwelijk op 05/12/2015 gesproken had over 2 kinderen, met name P. N. A. (...) en A. N. A. (...), maar de verzoeker niet vermeldde. Deze opmerking werd tevens reeds gegeven tijdens de eerste procedure in 2018.

Dat dit echter gemakkelijk te verklaren is: de referentiepersoon kwam in 1998 naar België en verwierf de Belgische nationaliteit.

Ondanks zijn duurzaam verblijf in België, reist de heer A. N. (...) nog steeds frequent naar het land van herkomst. Tijdens een van zijn reizen, verwekte hij er zijn zoon E. (...), die door zijn moeder en broer de heer D. N. A. (...), hoofdzakelijk werden opgevoed.

De referentiepersoon bleef echter in België wonen en werken zodat hij zijn familie in Ghana kon ondersteunen. De verzoeker en de referentiepersoon onderhielden nauwe contacten.

b)

Ten tijde van de aangifte van het schijnhuwelijk in 2015 gaf hij aan 2 kinderen te hebben, P. (...), geboren op (...)/2011 en A. (...), geboren op (...)/2006. Zij woonden ook bij hem in op dat moment.

De referentiepersoon verwachtte toen niet dat zijn zoon E. (...) ooit naar België zou komen. Hierdoor zag hij niet echt niet de noodzaak om ook zijn zoon in Ghana op te sommen, naast de kinderen in België.

*Dat E. (...) echter in 2018 op eigen houtje naar België kwam met als doel een beter leven te vinden en de band met zijn vader te verbeteren.*

*Dat hij in dit laatste slaagde na bijna 5 jaren samen te wonen met zijn vader.*

*- 4.1.5.2.*

*Verder wenst de verzoeker in te gaan op de stelling van de referentiepersoon over de aangifte van het oudste kind van zijn ex-vrouw, 'C. N. A. (...)'. De vader van verzoeker zou gezegd hebben dat C. (...) niet zijn zoon is en er betaald is geweest om de geboorteakte aan te passen.*

*Het lijkt er dan ook op dat de verweerster ook in casu lijkt te denken dat de geboorteakte van de verzoeker werd vervalst. Niet omdat de referentiepersoon dit indertijd verklaarde over C. (...), dat dit automatisch ook het geval is voor de verzoeker.*

*In casu is er zelfs sprake van een tegenovergestelde situatie: de referentiepersoon legde een officiële verklaring af dat de verzoeker zijn zoon is.*

*Dat dit dan ook een duidelijke aanwijzing geeft dat de verzoeker wel degelijk zijn zoon is.*

*Dat de verzoeker bovendien al bijna 5 jaren samenwoont met de referentiepersoon.*

*Dat dit gedrag van referentiepersoon het omgekeerde dan het gedrag en de situatie naar dewelke de verweerster verwijst.*

*Dat dit een begin van bewijs is dat de verzoeker wel degelijk verwant is met de referentiepersoon. Bovendien werden er extra bewijsstukken toegevoegd die de verwantschap zouden moeten aantonen. Toch blijft de verweerster zich krampachtig vasthouden aan de geboorteakte, net zoals ze in 2018 heeft gedaan.*

*Hierdoor lijkt de aanvraag van de verzoeker allerm minst opnieuw onderzocht geweest te zijn en lijkt de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen te zijn.*

*- 4.1.5.3.*

*a)*

*"Er zijn dus geen gegevens beschikbaar die zouden ondersteunen dat de betrokkene het kind is van de referentiepersoon" – zie het stuk 1.*

*Dat deze opmerking door de verweerster incorrect is en getuigt van vooringenomen en onzorgvuldig onderzoek. Niet alle beschikbare bewijsstukken en elementen werden grondig onderzocht.*

*Ook hier blijft de verweerster zich wegsteken achter de visie dat het onlogisch is dat de verzoeker werd verwekt door de referentiepersoon, die op dat moment al jaren in België verbleef.*

*Opnieuw moet worden opgemerkt dat de vader van verzoeker, de referentiepersoon, tijdens zijn duurzaam verblijf in België mevrouw J. A. (...) zwanger maakte tijdens een reis naar het land van herkomst.*

*Dat hij haar echter jarenlang financieel ondersteunde en ook enigszins een band met de verzoeker opbouwde.*

*Dat hij echter nooit had gedacht dat de verzoeker naar België zou afreizen.*

*Dat hij zijn verantwoordelijkheid als vader dan wel op zich nam van zodra de verzoeker als NBMV in België aankwam.*

*Hij verklaarde dit officieel met een verklaring op eer – zie het stuk 3.*

*b)*

*Toch vreest de verzoeker dat de verweerster ook deze verklaring een zal achten een gesolliciteerd karakter te hebben, waardoor deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de door haar gedane vaststellingen.*

*Dat verweerster vooringenomen gehandeld heeft en lijkt haar visie niet te willen aanpassen.*

*Ze buigt zich zelfs niet over de nieuw voorgelegde stukken die de band tussen verzoeker en referentiepersoon onderbouwen en stelt louter dat de stukken die voorliggen haar 'vaststellingen' niet doen veranderen.*

*Dat de grondslag van de bestreden beslissing nochtans het artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 betreft dat stelt dat de verwantschap, indien deze niet kan worden bewezen door middel van officiële documenten, ook kan worden bewezen door andere geldige bewijzen en er zelfs bijkomende aanvullende onderzoeken kunnen worden verricht om tot die vaststelling te komen.*

*Dat verweerder alle bewijsstukken en de omstandigheden samen zou moeten bekijken. Dan zou verweerder een zorgvuldig onderzoek doen waaruit een aanvaardbare beslissing kan volgen. In casu zou gebleken hebben dat de verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon meer dan duidelijk werd bewezen.*

#### 4.1.6.

*Met betrekking tot de verzoekers banden met België*

*Nogmaals herhaalt de verzoeker dat hij reeds sinds 2018 in België is en ook sinds dat jaar ook bij zijn vader inwoont.*

*Dit weliswaar niet steeds met een wettig verblijfsrecht, doch heeft hij een aantal pogingen tot het in orde stellen van zijn verblijf, ondernomen. Daarenboven is de betrokkene goed geïntegreerd en spreekt hij vloeiend de Nederlandse taal. Ondanks zijn integratie, wens hij toch de bijstand van een tolk Engels zodat hij ter hoorzitting zeker alles goed kan begrijpen.*

*De verzoeker heeft een familiale, persoonlijke en duurzame relatie met zijn vader die de Belgische nationaliteit bezit. Beide mannen hebben dan ook belang op het verkrijgen van het verblijf van meer dan drie maanden in België, in hoofde van de verzoeker.*

*Dit brengt de verzoeker tenslotte bij het tweede middel."*

#### 2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Verzoeker voert de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de

Unie nu de verwantschapsband met de referentiepersoon als onbewezen wordt beschouwd. De gemachtigde motiveert dat verzoeker een Ghanese geboorteakte heeft voorgelegd die op 3 augustus 2017 werd geregistreerd en waarbij als vader K.N.A. wordt vermeld terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon enkel gekend is onder de naam A.N. Er liggen geen bewijzen voor waaruit zou moeten kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon dezelfde persoon is als de vader die op de Ghanese geboorteakte wordt vermeld. De gemachtigde stelt ook vast dat er een document van het Ghanese Hooggerechtshof werd voorgelegd betreffende een wijziging in de geboorteakte waarbij de relatie van de informant ten opzichte van verzoeker werd veranderd van *“father”* naar *“father’s brother”*. Verder motiveert de gemachtigde dat het opmerkelijk is dat de referentiepersoon bij de aangifte van een schijnhuwelijk wel sprak over twee kinderen, maar verzoeker niet vermeldde. De gemachtigde merkt op dat de geboorteakte van het kind P.N.A. wel de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt, dat deze akte dateert van 12 december 2012 en P.N.A. werd geboren in 2011 toen de referentiepersoon ook al jaren in België verbleef. De gemachtigde motiveert verder dat de referentiepersoon bij de aangifte van zijn huwelijk verklaarde dat het oudste kind van zijn ex-vrouw, C. niet van hem is en er betaald werd om de geboorteakte aan te passen. De gemachtigde besluit dat er geen gegevens beschikbaar zijn die zouden ondersteunen dat verzoeker het kind is van de referentiepersoon en de gemachtigde merkt nog op dat er geen geboortedatum wordt vermeld bij de ouders. De gemachtigde motiveert dat uit de voorliggende gegevens niet besloten kan worden dat de referentiepersoon en de vader die vermeld wordt op de geboorteakte dezelfde persoon zijn en de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet als rechtsgeldig kan worden erkend. De gemachtigde besluit dat de verwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon als onbewezen wordt beschouwd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt,

schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Op 4 januari 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van A.N., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 3 juli 2023 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2.1.2.4. Na het parafraseren van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat hij nog enkele bewijsstukken ter aanvulling van zijn geboorteakte wenste voor te leggen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een ‘Growth Chart’ waarop de namen van zijn beide ouders worden vermeld (zie stuk 2 bij zijn verzoekschrift) en een officiële verklaring van zijn moeder gedateerd op 11 augustus 2023 waarin zij bevestigt dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon (zie onder stuk 3 bij zijn verzoekschrift).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het ‘Growth Chart’ (zie stuk 2 bij zijn verzoekschrift) en de officiële verklaring van zijn moeder gedateerd op 11 augustus 2023 waarin zij bevestigt dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon (zie onder stuk 3 bij zijn verzoekschrift) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Het kan verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet ter beoordeling aan hem werden voorgelegd. Daarenboven dateert de officiële verklaring van zijn moeder van 11 augustus 2023 (zie onder stuk 3 bij zijn verzoekschrift), dit is van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die dateren van het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Verzoeker werpt op dat de verweerder vooringenomen heeft geoordeeld en ondanks de nieuwe bewijsstukken en verklaringen blijft vasthouden aan de zogenaamde problemen of motieven die reeds werden opgeworpen in 2018.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met alle stukken die hem ter beoordeling in het kader van de verblijfsaanvraag van 4 januari 2023 werden voorgelegd. Verzoeker maakt niet hard dat verweerder vooringenomen heeft gehandeld door andermaal een weigeringsbeslissing te nemen ondanks dat bijkomend een document van het Ghanese Hooggerechtshof van 10 augustus 2022 werd voorgelegd.

Verzoeker benadrukt dat de heer A.N. en de heer K.A.N. dezelfde persoon zijn. Hij legt in dit verband een officiële verklaring voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon onder beide namen gekend is en het dus dezelfde persoon betreft (zie onder stuk 3 bij het verzoekschrift). Andermaal werd dit stuk niet ter beoordeling aan de verweerder voorgelegd, zodat het verweerder niet kan worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter beoordeling werden voorgelegd. In de eerste weigeringsbeslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen en die dateert van 23 januari 2018 werd reeds gemotiveerd: *“Er blijkt uit dit document dat er twee verschillende vaders op één akte vermeld werden met name als vader K. N. A. en als informant-vader D. N.. Er is tevens geen verwijzing naar de referentiepersoon zijnde A. N.”* Verzoeker had reeds kunnen anticiperen op deze motieven.

Daarenboven dateert deze verklaring van de referentiepersoon van 21 augustus 2023 en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar het rijksregister waar hij sinds januari 2023 als zoon van de referentiepersoon werd vermeld en deze informatie sinds de bestreden beslissing werd gesupprimeerd. Verzoeker werpt op dat voor zes maanden de feitelijke situatie en de nauwe band tussen hemzelf en de referentiepersoon werd geofficialiseerd.

De Raad treedt verweerder in de nota met opmerkingen bij dat verzoeker door middel van dit betoog niet aantoonde dat de heer K.N.A. dezelfde persoon is als N.A.

Verzoeker licht toe dat hij op gevaarlijke wijze naar België kwam om zijn vader te vervoegen in 2018, dat hij zich liet inschrijven op het adres van zijn vader en zij ook een sterke sociale band hebben door hun jarenlange samenwoning.

Door te wijzen op hun jarenlange samenwoning in België toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld: *“(d)e verwantschap werd (...) niet afdoende bewezen”*. Het gegeven dat personen jarenlang op hetzelfde adres ingeschreven staan, toont ipso facto nog niet aan dat zij bloedverwanten zijn of dat de ene de juridische vader is van de andere.

Verzoeker merkt op dat hij op gevaarlijke wijze naar België kwam in 2018. Het stond verzoeker evenwel vrij om vanuit zijn land van herkomst een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen, net zoals er voor het minderjarig kind P.N.A. een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met de referentiepersoon werd ingediend en vervolgens ook ingewilligd. Verzoeker licht niet toe waarom hij er ervoor koos om *“op gevaarlijke wijze”* naar België te komen wanneer het ook mogelijk is om een visumaanvraag in te dienen en eens deze ingewilligd is op legale wijze naar België te reizen.

Verzoeker voert aan dat hij bereid is om een DNA-test te doen om de verwantschap met zijn vader te staven. Het staat verzoeker vrij om de resultaten van een DNA-test voor te leggen. Het gegeven dat verweerder verzoeker en de referentiepersoon niet heeft uitgenodigd om tot een DNA-onderzoek over te gaan houdt geen schending in van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.*

*Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.*

*Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."*

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit voorziet aldus in een cascade-regeling: in beginsel moet het bewijs van de verwantschapsband worden geleverd aan de hand van gelegaliseerde officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Het is pas wanneer is aangetoond dat officiële documenten niet kunnen worden voorgelegd, dat de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Ten slotte, wanneer ook dat niet mogelijk is, kan worden overgegaan tot elk ander onderzoek of een aanvullende analyse. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij geen officiële documenten zou kunnen voorleggen.

Verder viseert verzoeker volgend motief uit de bestreden beslissing:

*"Bovendien is het opmerkelijk dat de referentiepersoon bij een aangifte van een schijnhuwelijk (dd. 15.12.2015) wel sprak over twee kinderen (P. N. A. (...) en A. N. A. (...)), maar betrokkene niet vermeldde. Daarenboven stelt de referentiepersoon in diezelfde aangifte dat hij het oudste kind van zijn ex-vrouw "C. (...)" niet van hem is en er betaald werd om diens geboorteakte aan te passen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat destijds de geboorteakte van het kind P. N. A. (...), die toen gezinshereniging met de referentiepersoon verkreeg, wel degelijk de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt. Deze akte dateert van 12.12.2012 en dit kind werd geboren op 09.12.2011 toen de referentiepersoon ook al reeds jaren in België verbleef. Er zijn dus geen gegevens beschikbaar die zouden kunnen ondersteunen dat betrokkene het kind is van de referentiepersoon. De verklaring van de advocaat van betrokkene, dat betrokkene zou verwekt zijn tijdens een reis van de referentiepersoon naar Ghana, is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, en dewelke niet werd gestaafd door objectieve, verifieerbare bewijsstukken; deze doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."*

Verzoeker brengt hier tegen in dat de referentiepersoon verzoeker niet vermeldde als zijn kind omdat verzoeker toen niet bij hem woonde en de referentiepersoon niet verwachtte dat verzoeker naar België zou komen en de referentiepersoon dan ook niet de noodzaak zag om verzoeker op te sommen. Verzoeker betoogt ook nog dat het niet is omdat de referentiepersoon verklaarde dat C. niet zijn kind is dat hieruit ipso facto volgt dat ook verzoeker niet het kind van de referentiepersoon is.

Hoe dan ook, door middel van dit betoog wordt geen afbreuk gedaan aan volgende motieven uit de bestreden beslissing:

*"Er dient in eerste instantie vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een Ghanese geboorteakte voor die op 03.08.2017 geregistreerd werd met als vader "K. N. A. (...)". Bijgevoegd ligt er ook een document van het Ghanese Hooggerechtshof (dd. 10.08.2022) betreffende een wijziging in de geboorteakte waarbij de relatie van de informant ten opzichte van betrokkene veranderd werd van "father" naar "father's brother". Uit administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon enkel gekend is onder de naam A. N. (...). Er liggen geen bewijzen voor waaruit moet kunnen afgeleid worden dat de referentiepersoon en de persoon die als vader op de Ghanese geboorteakte vermeld staat (namelijk K. N. A. (...)), dezelfde persoon is. Bijgevolg is de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende bewezen."*

Verzoeker voert aan dat verweerder zich blijft wegsteken achter de visie dat het onlogisch is dat hij werd verwekt door de referentiepersoon op een moment dat deze al jaren in België verbleef.

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat destijds de geboorteakte van het kind P. N. A. (...), die toen gezinshereniging met de referentiepersoon verkreeg, wel degelijk de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt. Deze akte dateert van 12.12.2012 en dit kind werd geboren op 09.12.2011 toen de referentiepersoon ook al reeds jaren in België verbleef. Er zijn dus geen gegevens beschikbaar die zouden kunnen ondersteunen dat betrokkene het kind is van de referentiepersoon."*

Uit deze motieven blijkt dat verweerder het niet zozeer opmerkelijk vindt dat verzoeker werd verwekt en geboren op een moment dat de referentiepersoon al jaren in België verbleef, dit was immers voor het kind P.N.A. ook het geval en de visumaanvraag voor het kind P.N.A. werd ingewilligd. Verweerder acht het daarentegen wel opmerkelijk dat de geboorteakte van het kind P.N.A. wel de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt en dit in tegenstelling tot de geboorteakte van verzoeker. Hierbij merkt verweerder ook op dat het kind P.N.A. werd geboren op een moment dat de referentiepersoon al jaren in België verblijft. Verweerder vindt het dus opmerkelijk dat op de geboorteakte van het kind P.N.A. wel de juiste

naam van de referentiepersoon wordt vermeld, terwijl dit op de geboorteakte van verzoeker niet het geval is terwijl zowel verzoeker als het kind P.N.A. werden geboren op een moment dat de referentiepersoon reeds jaren in België verbleef.

Doorheen zijn verzoekschrift laat verzoeker ook gelden dat niet alle beschikbare bewijsstukken grondig werden onderzocht. Hij laat evenwel na te verduidelijken welk door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 4 januari 2023 voorgelegd stuk door verweerder werd veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt zijn banden met België, dat hij sinds 2018 in België is, dat hij inwoont bij de referentiepersoon, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij Nederlands spreekt, dat hij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Deze overwegingen kunnen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Door deze zaken te benadrukken maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld: *“(d)e verwantschap werd (...) niet afdoende bewezen”*.

2.1.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

*“4.2.1.*

*Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweester niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.*

*De verweester stelt dat de afstammingsbanden met de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond. Hierbij rept ze met geen woord over het gezinsleven dat beide mannen genieten in België.*

*Het is de taak van verweester om een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance dan wel een evenredigheidstoets te maken (RVS 30 mei 2017).*

*In een recent arrest dd. 19.05.2016 (Kolonja tegen Griekenland) oordeelde het EHRM dat de proportionaliteitstoets van art. 8 E.V.R.M. niet doorstaan werd omdat de inmenging in het gezinsleven (inreisverbod) niet opwoog tegen het legitiem doel (bescherming van de openbare orde en het vermijden van strafrechtelijke inbreuken).*

*Daarnaast, m.b.t. de vraag of er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn vader dient erop gewezen te worden dat de relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind een vermoeden van gezinsleven inhoudt (EHRM 12.07.2001, L & T / Finland). Dat de verzoeker als minderjarige in België aankwam en bij zijn vader introk.*

*De vraag naar de hechtheid van de band dringt zich op. Het is aan de verweester om het (bewezen) vermoeden van gezinsleven te respecteren ten aanzien van het kind - intussen meerderjarig geworden verzoeker.*

*Dat verweester ten jare van 2018 de hogere belangen van het kind vergeten is bij het uitvaardigen van de bijlage 20. Deze hadden nochtans de eerste overweging moeten vormen.*

*Ongetwijfeld zal verweester op heden opwerpen dat de verzoeker niet langer minderjarig is en de hogere belangen van het kind, zoals beschreven in de artikelen 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag, actueel niet meer kan invoeren.*

*Dat verzoeker ondanks zijn meerderjarigheid echter nog steeds de gevolgen hiervan draagt. Dat hij een jarenlange en duurzame relatie opbouwde met zijn vader.*

4.3.

#### *Besluit*

*Dat de verweerster een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht bij het nemen van de bestreden beslissing.*

*Ze verwijst eigenlijk volledig terug naar de zogenaamde problemen en onduidelijkheden die in 2018 werden opgeworpen.*

*De verzoeker ging hiermee aan de slag en verzamelde verschillende bewijsstukken om zijn relatie en verwantschap met de referentiepersoon alsnog duidelijk te kunnen bewijzen.*

*Toch lijkt de verweerster deze volkomen te negeren en stelt ze dat er geen bewijzen voorliggen waaruit moet kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon en de persoon die als vader op de geboorteakte wordt vermeldt, dezelfde persoon is.*

*Het is duidelijk dat de verweerster snel en onzorgvuldig gehandeld heeft door de Bijlage 20 uit te vaardigen dd. 03/07/2023."*

#### 2.2.2. Beoordeling

##### 2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

In se kan verzoeker worden gevolgd dat in principe het gezinsleven tussen een minderjarig kind en zijn ouders wordt vermoed.

Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld dat “(d)e verwantschap (tussen verzoeker en de referentiepersoon) (...) niet afdoende (werd) bewezen”. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker er niet in geslaagd is om deze vaststelling te weerleggen.

Verzoeker benadrukt dat het de taak is van verweerder om een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance dan wel een evenredigheidstoets te maken.

Er wordt evenwel niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog een belangenafweging diende te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM nadat hij al had vastgesteld dat “(d)e verwantschap (tussen verzoeker en de referentiepersoon) (...) niet afdoende (werd) bewezen”. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde verzoekers gezinsleven betwist. Tevens wordt erop gewezen dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest Kolonja tegen Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker gaat er totaal aan voorbij dat zijn situatie niet dezelfde is als diegene die voorlag in voornoemd arrest en dit onder meer omdat verzoeker de verwantschapsband met de referentiepersoon niet heeft bewezen en dus geen gezins- en familieleven heeft aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.2.3. Voor hetgeen verzoeker in zijn besluit opwerpt kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU